

ter i et Sogn, at flaa et Dyr, som efter Loven i øvrigt maa flaa, forekommer mig at være en lidt for vidtgaaende Bestemmelse.

Disse Bemærkninger har jeg ønsket at fremføre som Udtryk for, hvad jeg mener, der bør tages op til Overvejelse i det Udvalg, hvortil Lovforslaget antagelig vil blive henvist. Men i Hovedsagen tror jeg, det er rigtige Bestemmelser, her er foreslaaede. Det er ganske sikkert paakrævet, at vi ved Hjælp af en Lov faar mere ordnede Forhold paa dette Omraade, end vi hidtil har haft.

Ulrich: Det foreliggende Lovforslag danner et Led i den Kæde af snærende Baand, der gennem Lovgivningen lægges omkring det danske Folk, og som i større og større Udstrækning efter min Mening fratager dette Folk dets Frihed. Dette Lovforslag er en tro Efterligning af de mange diktatoriske Bestemmelser, som blev udstedt ifølge 7. August-Loven, og Lovforslaget gaar ogsaa ud paa at lovfæste en af de Bekendtgørelser, som Indenrigsministeren har udstedt ifølge denne Lov, nemlig Bekendtgørelsen af 15. April 1919 vedrørende Afhændelse af selvdøde Dyr. Men medens denne Bekendtgørelse kun gik ud paa, at man ikke maatte afhænde selvdøde Dyr til andre end saadanne Destruktionsanstalter, som var oprettede gennem Tilladelse fra Landbrugsministeriet, gaar dette Lovforslag videre, idet det ikke alene forbyder dette, men paalægger Folk en Pligt til at aflevere selvdøde Dyr til disse Anstalter og paabyder, at de ikke maa graves i Jorden f. Eks. og ikke maa anvendes til Hønsfoder, undtagen for Svinenes Vedkommende, som man maa koge Sæbe af hjemme.

Jeg kan ikke se rettere, end at man ved disse Bestemmelser begaar en Uret mod disse Dyrs Ejere og mod de Forsikringsselskaber, hvori Dyrene er assurede. Idet Lovforslaget paalægger, at man skal aflevere disse Kadavere til Hudens Værdi, frarøver man disse Mennesker Kadaverets virkelige Værdi, og det ser jeg ingen som helst Grund til at gøre. Jeg kan ikke se, at Samfundet har nogen som helst Ret til at fratage det ene Menneske en Værdi og vilkaarligt give den til et andet, og disse Anstalter vil faktisk blive en Slags Monopoler, som de skiftende Ministre kan berige deres gode Venner med. De Anstalter, der er oprettede under Krigen, sidder jo overordentlig godt i det. Man ser dem avertere, at de har anskaffet Lastbiler, med

hvilke de kommer ud og henter Kadavere rundt omkring i Landet. Det er altsaa en overordentlig indbringende Forretning at behandle disse Kadavere. Det er ogsaa en kendt Sag, at disse Kadavere kan have betydelig Værdi. Og selvfølgelig har de meget forskellig Værdi. Naar man staar overfor et Kadaver af en Ko, er det selvfølgelig ikke lige meget, om det er en gammel, udlevet Ko eller en ung, fed Ko; den unge, fede Ko vil have betydelig større Værdi, selv om den er selvdød, end den anden. Men hvorfor i Alverden skal man saa ved Lov bestemme, at vedkommende ikke maa faa mere for den end Hudens Værdi? Dette kan man efter min Mening ikke fastsætte i en Lov. Man maa indpaa lignende Bestemmelser, som efter Lovforslaget skal gælde om Svin, at de betales efter Kvalitet, og jeg mener, man paa mange forskellige Omraader vil kunne komme til betydelig bedre og mere betryggende Bestemmelser end dem, som Lovforslaget foreslaar. Jeg kan ikke se rettere, end at Landbrugsministeren har været meget uheldig med dette Lovforslag, og det vil jo ganske sikkert ved den Udvalgsbehandling, der vil komme, blive omformet i overordentlig Grad. Jeg haaber da, at selve Loven vil fremkomme i en betydelig bedre Skikkelse, idet vi fra alle Sider maa være enige om, at det er nødvendigt at gaa til en Lovgivning paa dette Omraade, saaledes at vi faktisk betrygger Befolkningen mod at komme til at spise Kød af selvdøde Dyr. Det vil vi gerne gøre paa den mest fuldkomne Maade, men den her foreslaaede er efter min Mening uheldig og upraktikabel, og vi maa derfor se at komme til en bedre Løsning gennem et Udvalg.

Skönt jeg ikke skal opholde mig særlig ved de enkelte Paragraffer, da jeg ikke mener, de nogen Sinde bliver til Lov, vil jeg dog paapege forskellige Urimeligheder i dem. F. Eks. foreslaas der i § 1, at man overhovedet ikke maa afhænde selvdøde Dyr til andre end de autoriserede Destruktionsanstalter, men ikke nok dermed, man maa ikke grave dem i ned. Dette turde være meget urimeligt. Jeg sætter, at en Mand gennem en lang Aarrække har haft en Hest, som han sætter umaadelig Pris paa. Naar den er udtjent, vil den under almindelige Forhold faa en Kugle for Panden og paa en hæderlig Maade blive gravet i Jorden. Det maa man ogsaa gøre ifølge denne Lov. Men hvis Hesten kreper af Vindkolik i Løbet af en Nat, skal man sende Bud efter Last-